

Når transfervinduet er åbent, er vi alle drømmere. Men drømmen er ved at dø

Det internationale vintertransfervindue, som netop er åbnet, er et af de sidste steder i fodboldsporten, hvor fantasien får lov at leve. Sådan plejede det i hvert fald at være

Af Johann Sten Nielsen

28

Cristiano Ronaldo, der i ugens løb blev præsenteret hos saudiarabiske Al-Nassr FC, har fået en kontrakt til den nette sum af 1,5 milliarder kroner. Foto: Abaca/Ritzau Scanpix

Transfervinduerne plejede at være et af mine yndlingstidspunkter i løbet af et fodboldår. Den lange periode over sommerferien og vinteren, hvor bolden ligger stille, og man er overladt til fantasien. En periode, hvor kampenes realiteter, med alt hvad de indebærer af skader og dårlige resultater, glider i baggrunden.

De nye spillere, dem der *kunne* komme, er hovedaktørerne. De er de sidste brikker, der mangler, for at man kan forestille sig, at det hele nok skal gå, eller at holdet vil blive uovervindeligt. At kigge på et

fodboldfanforum i en transfertid er også en glæde. Diskussionerne spænder fra mere eller mindre saglige udlægninger af for eksempel en kantspillers fart, relationelle færdigheder og defensive arbejdsindsats, til om gode børnehaver i nærområdet og en kort køretur til familien vil gøre det muligt at lokke en spiller til.

Kilderne til fantasierne, det, der fodrer dem, er den konstant ekspanderende del af fodboldmedielandskabet, som udelukkende beskæftiger sig med transfers, og den endeløse strøm af youtubevideoer med highlights, der gør det muligt at besigtige selv en an-

denivisionsspiller fra Uruguay. Kravet fra fansene er, at klubberne hoster op og investerer.

Det er her, drømmen om den næste sæson lever. Drømmer om, at ens hold kan række ud efter mesterskabet, slutspillet eller oprykningen.

Sådan plejede det at være for mig. Nu har virkeligheden ødelagt fantasien.

Bagsiden af medaljen

16,4 milliarder kroner. Så meget brugte de engelske Premier League-klubber på nye spillere i sommerens transfervindue 2022. Rekord for flest penge brugt på én sæson blev dermed slået. De brugte lige så mange penge som klubberne i de fire andre store ligaer – Serie A, La Liga, Bundesligaen og Ligue 1 – gjorde tilsammen.

Som den engelske fodboldjournalist Barney Ronay for nylig skrev i The Guardian, er der en ond, sadistisk humor over det faktum, at »Abu Dhabis nationale energiselskab, der er ejet af de samme mennesker, som ejer sidste års vindere af Premier League (Manchester City, *red.*), har set deres indtjening eksplodere med 63 procent under energikrisen«, mens mere end 15 procent af Manchesters indbyggere lever i fattigdom, der gør dem ude af stand til at betale varmere regningerne.

Samtidig har man i de seneste uger i engelske medier kunne læse, at Manchester City er blandt bejlerne til teenagesensationen Jude Bellingham. Prisen på den 19-årige brite, der i øjeblikket spiller i Borussia Dortmund, ligger et sted mellem én og halvanden milliard kroner.

Den største konkurrent til underskriften er de seneste års største rival til titlen, Liverpool F.C. Men som flere kommentatorer har bemærket, så skal Liverpool formentlig have nye, rigere ejere, før de kan sikre sig Bellingham.

Andedammen

Beløbene, der bliver smidt rundt i den hjemlige Superliga, er mindre. Betragteligt mindre. Men ideen om, at vejen til succes ligger i køb af nye spillere, er den samme. De senere år er særligt ét udtryk blevet en fast del af den danske fodboldlingo: Nye spillere skal hentes fra »højere hylde« eller en »ny hylde«.

F.C. Københavns sportsdirektør, Peter 'PC' Christensen, Brøndby IF's Carsten V. Jensen og F.C. Midtjyllands Claus Steinlein taler allesammen om hylde.

Mens Premier League-klubberne stikker af fra resten af Europa, så ligger de danske klubber i benhård konkurrence med andre udviklingsligaer, som den belgiske og den hollandske. Vil man være noget i international fodbold, er de europæiske gruppespil det eneste, der tæller. Den universelle formel i dansk fodbold, der synes at gælde i disse år, er simpel: Investering på en højere hylde, opjuster talentarbejdet, kom i Europa, og sælg dine bedste spillere. Der er altid en ny hylde at række ud efter, altid et større beløb, der kan bruges. Også for de danske klubber ligner den eneste udvej efterhånden at blive opkøbt af internationale klubber, hvis de vil være konkurrencedygtige.

Samtidig stiger antallet af spillede kampe konstant. Efter VM i Qatar offentliggjorde FIFA-præsident Gianni Infantino planer om at afholde turneringen hvert tredje år, Nations League-turneringen har allerede fyldt flere kampe på programmet, og derudover vil FIFA nu også afholde et VM for klubhold. Ideen synes at være at udfylde hver eneste dag på året med kampe.

Hvorfor skal der spilles flere kampe? Svaret er penge. Hvorfor skal der investeres i nye spillere i transfervinduet? For at tjene flere penge på længere sigt.

For mig er transfervinduet ikke, hvad det var engang. Selvfølgelig har penge aldrig været ligegyldige. Godt scoutingarbejde kan tage mindrebemidlede klubber et stykke af vejen, men de pengestærke vinder altid i det lange løb. Man kan dog spørge sig selv, om vi igen kommer til at se historier som den om Jamie Vardy. Den redbulldrikkende geezer, der i 2012 blev solgt for småpenge fra divisionsholdet Fleetwood Town til Leicester City, og som en enmandshær gjorde dem til engelske mestre få år efter.

Men det handler om mere end det. Når transfervinduet ikke længere føles, som det plejede, er det, fordi det ikke længere giver mening at bruge sommerferien og de kolde vintermåneder på at drømme om det perfekte hold og den nye stjerne, hvis mesterskabet for enden af regnbuen ikke længere har nogen værdi ud over den monetære, og den nye turnering nærmest begynder dagen efter, pokalen er overrakt.

Drømmen, som transfervinduet repræsenterede, er død for mig. Og som om pengens magt ikke fremstod absurd nok i forvejen, har 37-årige Cristiano Ronaldo netop skrevet under med saudiarabiske Al-Nassr FC på en kontrakt til en værdi af 1,5 milliarder kroner, der skal munde ud i en ambassadorrolle for det saudiske bud på VM-værtskabet i 2030.

Fodboldengel

Hvor går man så hen, når man indser, at ens drømme er rene illusioner?

Et svar kunne være et sted, hvor pengene ikke fylder det samme. Et svar kunne være 2. division. Der fandt i sommer en transfer sted, som har gjort fodbold spændende for mig igen.

I slutningen af september skiftede Nicolaj Thomsen tilværelsen i SønderjyskE ud med en kontrakt i københavnske B.93, der har hjemmebane på Østerbro Stadion, et stenkast fra Parken og F.C. Københavns høje hylde, hvor Thomsen tidligere har spillet. Fra superliga til 2. division skiftede han.

Indtil videre har det kastet syv mål og én assist af sig i fem kampe. Og han har spillet genialt. Pludselig er den offensive midtbanespiller begyndt at score hovedstødsmål på samlebånd, og B.93 er blevet en oprykningskandidat.

Thomsen er 29 år gammel, og det er svært at forestille sig, at han ikke fik mere lukrative tilbud end en deltidskontrakt i 2. division. Al fodboldlogik siger, at det var et latterligt skifte. Jeg foretrækker at se det som hans afvisning af 'den højere hylde's' diktum.

Thomsen er heller ikke alene om at have hævet sit og holdets niveau. Spillere som Ahmed Daghim, der for nylig fik sin debut for Palæstinas u-23 landshold, og Tammer Bany har også gjort deres. Drømmer Daghim og Bany ikke om et skifte til Superligaen eller udlandet? Det gør de formentlig. Ville fansene, der bliver ved med at stige i antal på Østerbro Stadion, ikke elske en oprykning? Formentlig.

Alligevel er der en stemning af, at det, der foregår på banen og tribunen lige nu, er det vigtigste. Det er en fest, hvor folk har besluttet sig for at danse i stedet for at bekymre sig om, hvorvidt der er sjovere et andet sted. Thomsens smil ud mod tribunen, når han har scoret, bekræfter det. Når jeg den kommende tid skal cykle til stadion, kommer jeg til at dreje af ved Parken og parkere ved Østerbro Stadion.

Et nyt år

Om andre vil gøre det samme i 2023, må vi vente og se. To ting er sikre: Der vil blive spillet stadig flere kampe i de kommende år, og transfersummerne vil blive ved med at stige. Hvis det ikke bliver Jude Bellingham, der slår rekorden til sommer, så bliver det formentlig Kylian Mbappé.

Herhjemme vil FC Nordsjællands Andreas Schjelderup slå rekorden, og så står F.C. Københavns Rooney Bardghji klar i kulissen til at slå ham. Og mon ikke Peter Christiansen og Steinleins ønske om at nå en ny hylde og betale mere end 50 millioner kroner for en spiller også snart bliver til virkelighed?

Spørgsmålet er, hvornår tilskuerne får nok. Før var transfervinduet en pause til at drømme, nu får det bare fodbolden til at virke endnu mere afskyelig i al sin absurde realitet.

joni@information.dk

Spørgsmålet er, hvornår tilskuerne får nok. Før var transfervinduet en pause til at drømme, nu får det bare fodbolden til at virke endnu mere afskyelig

29